

го срѣща вечеръ на прага . . . И отново:
„Марине, джанъмъ, стопанино! . . . “

Бѣхме стигнали вече върха. Виждаше се далечината, цѣлото селце, църквата, пжть между нивята, който водѣше насамъ. Тукъ, нѣколко млади черешови дрѣвчета удължаваха сѣнкитѣ си надъ тучната трева.

Пѣсенъта бѣше вече съвсемъ близо. Огледахме се. На десетина крачки, върху прѣсно засипана купчина прѣстъ, бѣше постланъ шаренъ месалъ, съ прѣстена кадилница и шишенце вино отгоре. И една пребрадена съ черна кърпа жена, седнала съ превити нозе, и облегната на дървената кутия при кръста, нареждаше.

